

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Sf. Evanghelie dela Luca

8, 5—15.

Zis a Domnul pilda aceasta:

„Ieșit — a sãmânatorul sã samene sãmânța sa, și când a sãmânat, una a căzut lângã cale, și s-a cãlcat, și paserile ceriului o au mãncat. Iarã alta a căzut pe piatrã, și dacã a rã-sãrit, s-a uscat, pentru cã nu avea umezealã. Și alta a căzut în spini, și crescând spinii o au înecat. Iarã alta a căzut pe pãmânt bun, și crescând, a fãcut rod cu sutele“.

Acestea zicând, a strigat: „cel ce are urechi de auzit se auzã“. Și l-au întrebat ucenicii lui, zicând: „ce este pilda aceasta?“

Iarã el a zis: vouã vã este dat a ști tainele împãrãției lui Dumnezeu, iarã celorlãlți în pilde, cã vãzând sã nu vazã, și auzind sã nu înțeleagã. Iarã pilda aceasta este: sãmânța este cuvântul lui Dumnezeu. Cea de lângã cale sunt cei ce aud. însă dupã aceea vine diavolul, și iea cuvântul dela inima lor, ca nu cumva crezând sã se mântuiascã. Iarã cea de pe piatrã sunt cari, când aud. cu bucurie primesc cuvântul, și aceștia rãdãcina nu au ci cred pãnã la o vreme, și în vreme de ispitã se lapãdã. Iarã cea ce a căzut în spini, acestia sunt cari aud. ci cu bogãțiile și cu grijile și cu plãcerile vieții umblând. se înneacã, și nu rodesc deseværșit. Iarã

cea din pãmânt bun sunt cari cu inimã bunã și curatã auzind cuvântul, îl fîn, și fac rod intru rãbdare“.

Cu evanghelia de azi ajungem la aceea epocã în viața Mântuitorului, când el se folosește de pilde luate din viața zilnicã a omului simplu ca din pildele aceste sã scoatã invățãturile salutare mântuirii noastre.

Aceasta serie de parabole — pilde — a început Mântuitorul cu asemanarea sãmânãtorului.

Ce este înțelesul tainic al acestei asemãnãri însuși Mântuitorul o tãl-cuește Apóstolilor sãi.

Sãmãnãtorul este însuși Hristos, el a ieșit din Tatãl și a venit în lume (Ioan 16.28) din iubire față de noi oamenii, sãmânța este cuvântul lui Dumnezeu iar pãmântul este priceperea care dorește numai învãțaturã deșeartã, pãmântul bun care indeamnã voința omului la fapte bune — care face rod intru rãbdare.

Una a căzut lângã cale și sã cãlcat. Așa este omul care s'a dat cu totul lunei plãcerilor grijilor lunei și a creaturilor, este deschis ca drumul pentru cãlãtori nici nu gãsește așa un om nici o plãcere în lucrurile sufletesti, pușin timp petrecut în rugãciune i-i pare o veșnicie, abia așteaptã capãtul, ca sã se reintoarcã la cele pãmãntesti.

Pãmãntul pietros este inima învãrtoșatã prin datini rele și cine

mai trăește numai pentru trup. Rugăciunile și alte fapte a credinței la acești oameni fiind lipsiți de umezeala evlaviei urmează că la ei o mie de propuse bune și adevăruri cunoscute nu prind nici macar una rădăcină față de toate indemnurile iubirei a fricei față de ori ce respect uman sunt ca uscați.

Astfel de suflete mereu încearcă dar nici când nu duc până la sfârșit. Dacă și noi suntem de așa fel ce vom face dacă va veni Dumnezeu sămănător și va căuta roadă pe pământul nostru?!!

Pământul cu spini sufletul innecat în afaceri și griji zădarnice, la care Dumnezeu și veșnicia sunt grijile cele mai din urmă, care cunoaste adevărurile veșnice dar de grijile multe nu lasă ca aceste adevăruri să aducă roadă în sufletul lor.

O suflet nefericit în care cuvântul lui Dumnezeu rămâne ca innecat!

Față de aceștia, fericiți aceiacari cu inimă bună și curată azind cuvântul îl țin și fac rod intru răbdare.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de pâr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET

Piața Unirii No. 25,

Bibliografic. Cărți școlare. **Catehizmul mic** ediția tipografiei diec. de Gherla se află de vânzare cu 7 Lei la Libraria „Asociațiunii” în Sighet, piața Unirii No. 25.

Intemeierea și lățirea Bisericii.

(Urmare)

Nu numai începutul Bisericii a fost împreunat cu lupte și jertfe, ci în acest mod s'a continuat viața ei în cursul veacurilor și până în ziua de azi. Popoare barbare i-a dat năvală fără milă, au lovit și tăiat în trupul ei, — dar toate în zădar. Câte odată se părea ca și cum s'ar clătina, dar numai se părea, caci e clădită pe stâncă. Câte odată se părea ca și cum ar fi fost acoperită de un vâl noros, dar acesta a fost numai amurgul de seară pentru ca să se destepie în aurora strălucitoare a demineții. Biserica a avut și răni mai grele, de ex. Ariu. Luther, cari cu atâta cruzime au atăca'to, în cât loviturile lor au lăsat ruine și pustie. Au nimicuit comunități credincioase de pe suprafața pământului, au bătut păstorii ca să se împrăștie turna, au așitat pe credincioși împotriva păstorului lor, cum buna oară se face și azi. Inșă din adâncului jerei acesteia se aud cuvintele profetice ale sf. Atanazie: Fiilor, nu vă pierdeți curajul toate acestea sunt un mic și neinsămnat popor, care înainte va trece peste noi”. Și ce-i mai minunat în cursul acestor primejdii și atacuri înfricoșate că Biserica își păst rează tezaurul neatins și nevătămat — adevărurile de credință.

* * *

Văzând din istorie cum s'au rusinat vrăjmașii Bisericii și cum de stânca ei s'a zdrobit puterea iadului, ni se umple sufletul de credință și dragoște față de acest așezământ sfânt alui Hristos. Neronii, Domicianii, Napoleonii au rădicat sabie asupra Bisericii, ear sabia li s'a rupt. Impărații răsăritului au aruncat asupra acoperișului ei jăratul schizmei iar

la temelie ei au aprins rogul ereziei și totuș ei. — împărății — s'au prefăcut în cenușe. Hochenstauții și Bismarhii i-au dat năvală și totuși deplin rușinați ei au trebuit să meargă la Canosta: Reformatorii o-au afurisit ca să aște ură în contra ei, — și cu toate acestea mulți o iubesc.

În baza istoriei putem deduce ca „cerul și pământul vor trece, dar cuvintele lui nu vor trece! Iar cuvintele Lui sunt: nici porțile iadului nu vor putea ininge Biserica. — că iată cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului.

II. Din catehism.

Știe Dumnezeu toate? Dumnezeu știe și vede toate, încă și cugetele noastre cele mai ascunse.

Dumnezeu toate le vede,

Din cer unde dânsul șede,

Vede în noaptea întunecoasă,

Și în ziua luminoasă.

El este cu un cuvânt atotștiutor.

Mintea noastră și cunoștințele acelea, pe cari cu încetul le însușim sunt foarte marginite și supuse greșelii. În Dumnezeu nu este nimica din aceasta slăbiciune și imperfecțiune.

Fiind el o ființă infinită, veșnică și nemarginită care nu se schimbă, nici știința lui nu poate se fie marginită și supusă greșelii. În Dumnezeu nu se pot deosebi diferite momente în starea cunoștinței, nu este la el progres, trecut sau viitor, cunoștința sau a tot știința lui Dumnezeu este o simplă vedere — privire — nu cu ochii trupești, ci o privire, cu inteligența lui absolută, a întregului trecut prezent și viitor și privirea tuturor posibilităților. Prin urmare Dumnezeu cunoaște gândurile, voința și cele mai ascunse nizuințe și intenții ale noastre, toate ostările

inimei noastre, cum zice Apostolul: „nu este nici o făptură asemenea înaintea lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor celui, căruia avem a de seamă”. Evrei 4,14.

Este îmbucărător și foarte mângăitor acest adevăr pentru noi dacă slujind din inimă lui Dumnezeu, putem se zicem cu Sf. Petru: „Doamne tu toate știi tu știi că te iubesc”. Io. XXI, 17.

Este un adevăr mângăitor a ști că Dumnezeu vede și cunoaște toate suferințele și năcazurile noastre de alta parte însă, pentru păcătoșii este un adevăr îngrozitor.

S. Ilarion (21 Octombrie) a fost unul dintre eremiții cei mai de frunte a veacurilor celor dintâi. S. Hieronim descrie pe larg viața lui și minunile cari cu ajutorul lui Dumnezeu le-a făcut spre binele oamenilor, S. Ilarion fu născut din părinți păgâni în satul Tabata în Palestina. Pentru studii a fost trimis în Antiochia unde făcând cunoștință cu creștini de acolo, a primit și dînsul legea creștinească. A zelat în cercetarea bisericii, în rugăciuni și în posturi. Auzind multe frumoase despre Sf. Antonie în vârstă de 15 ani a mers la dînsul și a petrecut cu dînsul învățând multe frumoase dela Sfântul eremit. Repauzând părinții lui a vândut averea moștenită împărțind prețul seracilor. Sa retras într'o pustie în Egipt. Locuința lui era o colibă atît de îngustă ca abea a incheput în dînsa, vestimintul lui era o pănură dură, mîncarea lui redăcini și puține smochine. A petrecut în Egipt, Palestina, Sicilia, Dalmația și insula Cipru. Odată au venit asupra lui neste tâlharii și iau zis din glumă: „Ce ai face de ar veni neste tâlharii la tine”? Le a răspuns: „Cel

ce n'are nimica nu se teme de tãlharii" E drept zisere aceea, dar pot se-ți ieia viața. La ce Ilarion a răspuns: „Acea o pot loa, dare nici de aceasta nu me tem, că sunt gata la moarte." Tãlharii mirãndu-se de tãria lui sufletească, la-u lãsat in pace, intorcãnd și dinși spre o viață cinstitã.

Misiunile sfinte încep sã ia proporții din ce în ce mai frumoase. Foile Bisericii unite din Transilvania aduc aproape fãrã întrerupere vestea, cã s'au ținut asemenea misiuni în diferite localități cu reușitã totdeauna multumitoare.

Ca ceea ce s'a pus în mișcare cu atãta avânt sã continue cu un folos din ce în ce mai mare, ar fi foarte bine ca mai ales în Transilvania, sã se aducã la indeplinire planul de reînființare a Cãlugãrilor Basilitani. Se vorbește, ce-i drept de reînființarea lor, iar „Unirea" din Blaj (No. 34) aduce chiar vestea cã în curãnd se

vor aduna la mãnãstirea Bicsadului câțiva bãrbați, crescuți pe la mãnãstirile basilitane din strãinãtate.

De s'ar putea realiza acest lucru, ar fi una din cele mai mari binefaceri pentru Biserica romãnã unitã, cãci acești oameni ar putea lua în mãnã grija de misiunile sfinte și de presa religioasã și ar fi în adevãr o nouã epocã în istoria acestei Biserici. În timpul din urmã membrii Apostolatului s'au rugat pentru rãspãndirea misiunilor. Acum sã se roage și pentru aceste suflete alese, cari vor forma ordinul cãlugãresc basilitan, ca în adevãr ei sã se sfințeascã pe sine prin cele trei voturi de ascultare, sãrãcie și curãție desãvârșitã, ca apoi sã poatã revãrsa aceastã sfințenie prin graiu viu și pãnã condeiu-lui în sufletele nemuritoare ale credincioșilor. Atunci Biserica romãnã unitã se va impune oricui și va fi ca aluatul care va pregãti unirea perfectã a tuturor Romãnilor.

(„Lumina Creștinului" Jași.)

Calendar sãptãmãnal.

18—24 Octombrie 1925.

18. **Dumineca** IV. d. inalțarea Sf. Cruci. (Luca 8, 5—15 inv. 8 gl. 2.) Ap. și ev. Luce.
19. Luni. Pr. Ioil și m. Var.
20. Marți. Mm. Artemie.
21. Miercuri. C. m, Ilarion cel mare 371 d. Hr.
22. Joi. P. Averchie ep. † 180 d. Hr.
23. Vineri. Ap. Iacob. fr. D-lui † 61. d. Hr.
24. Sãmbãtã. Mm. Areta. † 340 d. Hr.